Patruzeci şi opt de ore în iad

Patruzeci şi opt de ore în iad

Unul dintre cele mai interesante cazuri de readucere la viaţă pe care le-am auzit vreodată a fost cazul lui George Lennox, un notoriu hoţ de cai din Jefferson County. Se afla a doua oara în închisoare. Prima oară a fost trimis la închisoare pentru o faptă similară - furt de cai.

În iarna anului 1887 şi 1888 a lucrat într-o mină de cărbuni. Locul în care lucra i s-a părut foarte periculos. A raportat acest lucru ofiţerului responsabil , care a examinat locul şi, considerând că totul este în ordine, l-a trimis pe Lennox înapoi la lucru. Ocnaşul a ascultat şi şi-a continuat lucrul, dar nu mai mult de o ora, pentru că acoperişul s-a surpat şi l-a îngropat cu totul. A rămas astfel timp de doua ore.

Pentru că la ora mesei n-a apărut, au început să-l caute, găsindu-l sub mormanul de pământ. A fost scos la suprafaţă, iar dupa ce medicul închisorii l-a consultat, a fost declarat mort. A fost dus la spital unde l-au spălat, l-au îmbrăcat şi l-au pregătit pentru înmormântare. I-au făcut sicriul şi l-au dus la spital. A sosit preotul care a ţinut slujba de înmormântare. Un grup de prizonieri au fost puşi de lucrătorul spitalului să ridice corpul neînsufleţit şi să-l aşeze în sicriu. Aceştia s-au supus, unul l-a ridicat de la cap, celălalt de la picioare, dar când au ajuns în mijlocul camerei, cel care era la capul celui mort s-a împiedicat în ceva şi şi-a pierdut echilibrul şi a scăpat din mâini cadavrul. Capul mortului s-a lovit de podea şi, spre stupoarea şi mirarea celor prezenţi, s-a auzit un geamăt adânc. Curând i s-au deschis ochii şi apoi şi-au făcut prezenţa şi alte semne ale vieţii.

A fost chemat de îndată medicul. Până ce a venit acesta, cam peste treizeci de minute, omul a cerut apă, şi când a sosit medicul, l-a găsit bând. Au pus deoparte sicriul şi toate cele necesare pentru înmormântare. L-au mai examinat odată şi au găsit că avea unul din picioare rupt în două locuri şi era rănit. A rămas în spital timp de şase luni şi apoi s-a întors la lucru.

Am aflat această experienţă deosebită de la un coleg miner. Am dorit din curiozitate să-l cunosc pe Lennox ca să-mi împărtăşească el însuşi această experienţă. Timp de câteva luni nu s-a ivit o asemenea ocazie. Până la urmă, s-a ivit. Mi s-a cerut de către unul din ofiţerii închisorii să fac nişte raporturi anuale. Într-una din zile s-a discutat despre modul cum acest om a fost readus la viaţă. Tocmai atunci a trecut pe la uşa biroului şi am putut să-l cunosc. Nu peste mult timp i-am dat un bileţel şi l-am rugat să vină unde lucram eu. A venit, l-am cunoscut şi am auzit chiar de la el această istorisire minunată. Era un bărbat tânăr, poate nu avea nici treizeci de ani. Fusese un criminal împietrit, dar a beneficiat de o educaţie foarte bună.

Cea mai interesantă parte a povestirii s-a întâmplat când el a fost considerat mort. Iată ce mi-a mărturisit el:

“Am avut toată dimineaţa presimţirea că ceva teribil urma să se întâmple. şi pentru că eram neliniştit, l-am rugat pe şeful meu, dl. Grason, să vină şi să examineze locul de unde scoteam cărbuni. A venit şi, după o examinare atentă, mi-a ordonat să mă întorc la lucru, spunând că nu e nici un pericol. Am continuat să lucrez cam vreo oră, când, dintr-o dată, totul s-a întunecat. Apoi se părea că o uşă mare de fier s-a deschis şi am trecut prin ea. M-am gândit atunci că am murit şi mă aflu în altă lume. Nu am putut vedea pe nimeni şi nu am putut auzi nici un sunet. Pentru motive pe care nu le cunosc m-am îndepărtat de la uşă, am mers un timp şi am ajuns la un râu foarte mare. N-a fost nici întuneric, nici lumină. A fost doar atâta lumină cât într-o noapte înstelată. Nu eram de mult pe mal când am auzit pe cineva vâslind. Curând, persoana se afla în faţa mea.

Am rămas fără cuvinte. S-a uiat la mine pentru o clipă şi apoi mi-a spus că a venit după mine. M-a rugat să urc în barcă şi am traversat râul. Nu ne-am spus nici un cuvânt. Doream să-l întreb cine era şi unde mă aflu, dar parcă limba îmi era lipită de cerul gurii. N-am putut spune nici un cuvânt. În sfârşit, am ajuns pe malul celălalt. Am coborât din barcă, iar bărbatul cu barca a dispărut.

Lăsat singur, n-am ştiut ce să fac. În faţa mea am văzut două drumuri care treceau printr-o vale întunecată. Unul din drumuri era larg şi uşor de mers pe el. Celalalt era îngust şi ducea în altă parte. Am pornit-o din instinct pe drumul bătătorit. Se părea că pe măsură ce merg se întuneca tot mai mult. Din când în când răzbătea totuşi o lumină din depărtare şi în acest fel aveam o lumină pe cale.

Deodată am întâlnit o fiinţă pe care mi-e greu s-o descriu. Pot să vă fac doar o vagă descriere a modului cum arăta această apariţie înfricoşătoare. Semăna cumva a om, dar era mult mai voluminos decât orice om văzut vreodată. Avea cel puţin trei metri înălţime. La spate avea aripi mari. Era negru ca cărbunele pe care eu îl extrăgeam şi era complet nud. Avea în mână o suliţă al cărei maner era de cel puţin trei metri şi jumătate. Ochii lui erau ca nişte bulgări de foc. Dinţii săi, albi ca perlele, păreau lungi de doi centimetri şi jumătate. Nasul său, dacă putem să-l numim aşa, era foarte mare, lat şi turtit. Părul său era aspru şi lung îi atârna greu pe umerii masivi. Vocea lui semăna mai degrabă cu vocea unui leu.

L-am văzut la un moment dat, când lumina din îndepărtare mi-a luminat calea. Tremuram ca frunza plopului. Îşi ridicase suliţa ca şi când ar fi vrut să mă străpungă. Cu vocea aceea pe care parcă o aud şi acum mi-a spus să-l urmez; mi-a spus că a fost trimis să mă călăuzească în drumul meu. L-am urmat. Ce altceva puteam să fac? La un moment dat, în faţa noastră a apărut un munte mare. Partea din faţa noastră părea perpendiculară, ca şi când o parte ar fi fost tăiată şi indepărtată. Pe acest perete perpendicular am putut vedea clar cuvintele: “Acesta este iadul”. Călăuza mea s-a apropiat de acest perete şi cu mânerul suliţei a bătut de trei ori, puternic. S-a deschis o uşaămasivă şi am intrat. Am fost condus înăuntru prin ceea ce părea un culoar în acest munte.

Un timp ne-am continuat drumul în întuneric. Puteam auzi paşii grei ai călăuzei mele şi astfel puteam să-l urmez. Tot timpul auzeam gemete adânci, ca şi când cineva era pe moarte. Mai târziu am auzit mai multe gemete şi am putut auzi clar cum unii strigau. Ajungând la cealaltă intrare şi trecand prin ea, am putut auzi ceea ce păreau a fi milioane de voci în îndepărtare şi toţi strigau după apă. Deodată, la bătaia călauzei mele s-a deschis o altă uşă şi ne-am trezit afară şi în faţa noastră se afla o câmpie largă.

Aici călăuza mea m-a părăsit ca să ducă şi alte suflete pierdute la aceaşi destinaţie. Am rămas un timp aici, apoi a venit la mine o fiinţă asemănătoare celeilalte. Dar în loc de suliţă avea o sabie mare. A venit să-mi vorbească despre osânda mea viitoare. Mi-a vorbit cu o voce care mi-a inspirat oroare. Cu acestea am fost lăsat singur. Probabil din cauza spaimei am rămas consternat. M-a cuprins slăbiciunea. Puterile m-au părăsit. Picioarele refuzau să-mi mai susţină corpul. Învins, am căzut grămadă, inert. Am fost cuprins de toropeală. Pe jumătate treaz, pe

jumătate adormit, mi se părea că visez. Departe, deasupra mea, în depărtare, am văzut cetatea minunată despre care citim în Biblie. Ce minunaţi erau pereţii ei de iaspis! Am mai văzut în depărtare câmpii acoperite cu flori minunate.

Am văzut râul vieţii şi marea de sticlă. O mulţime de îngeri treceau prin porţile cetăţii, cântând cântece atât de minunate.

Printre ei am văzut-o pe mama mea dragă care a murit acum câţiva ani pentru că i-am zdrobit inima cu răutatea mea. S-a uitat la mine şi mi se părea că mă cheamă la ea, dar eu nu mă puteam mişca. O greutate mare parcă mă împiedica să mă mişc. Atunci o briză blândă a adus spre mine mirosul acelor flori minunate şi am putut auzi mai clar ca niciodată o melodie dulce cântată de îngeri.

Şi cum sorbeam din această cupă a fericirii, aceasta mi-a fost deodată îndepărtată de la buze. Am fost trezit din toropeală. Am fost trezit din visarea mea de o altă fiinţă din acel loc întunecat, care mi-a spus că a sosit timpul să intru în viaţa ce mă asteaptă.Mi-a poruncit să-l urmez. Am intrat din nou în pasajul acela întunecat, însoţit de acea călăuză. Am ajuns la o altă uşă, apoi la alta, şi deodată am zărit iazul de foc.

Chiar în faţa mea, cât puteam vedea cu ochii, am văzut acel iaz, literal de foc şi pucioasă. Unde uriaşe de foc, valuri fierbinţi de foc se loveau una de alta şi săreau în aer ca valurile mării într-o furtună puternică. Pe coama valurilor am putut vedea fiinţe omeneşti care după o clipă erau duse la fundul acestui îngrozitor iaz de foc. Când se aflau pe coama valurilor se auzeau cum Îl blestemau pe Dumnezeul cel drept în mod îngrozitor, iar strigătele lor după apa îţi sfâşiau inima. Toată această parte a iazului de foc răsuna iar şi iar de bocetul acelor suflete pierdute.

Deodată mi-am întors ochii spre uşa prin care am intrat câteva clipe înainte şi am citit aceste cuvinte: “Aceasta este osânda ta; veşnicia nu are sfârşit “. În scurt timp am început să simt că pământul îmi fuge de sub picioare şi m-am trezit alunecând în iazul de foc. M-a cuprins o sete de nedescris. şi cum am strigat după apă, ochii mei s-au deschis în spitalul închisorii.

Până acum n-am mai spus nimănui această experienţă a mea, pentru că îmi era teamă că cei din închisoare mă vor crede nebun şi mă vor băga la ospiciu. Am trecut prin toate acestea şi sunt mulţumit nu doar pentru că trăiesc, dar şi pentru faptul că stiu că există un Rai şi un Iad, un Iad aşa cum ni-l descrie Biblia. Un lucru e sigur: nu voi mai merge niciodată în acel loc.

De îndată ce mi-am deschis ochii în spital şi mi-am dat seama că trăiesc, că sunt din nou pe pământ, mi-am dat inima lui Dumnezeu şi vreau să trăiesc şi să mor creştin. şi aşa cum cele văzute în Iad nu pot fi niciodată şterse din memoria mea, tot aşa nici lucrurile minunate pe care le-am văzut în Rai. Peste câtva timp o voi revedea pe bătrâna mea mamă.

Să pot sta pe malul acelui râu minunat, să hoinăresc cu acei îngeri pe dealuri şi prin văi pline cu flori mirositoare, să văd frumuseţea pe care nici o fiinţă muritoare nu şi-o poate imagina, să ascult cântările celor mântuiţi. Toate acestea vor fi mai mult decât o răsplată pentru o viaţă creştină aici pe pământ, chiar dacă va trebui să las multele plăceri senzuale în care am trăit înainte de a merge la închisoare. Mi-am părăsit prietenii de crimă şi doresc ca atunci când voi fi liber să am părtăşie cu oameni buni”.

Am prezentat aici istorisirea aşa cum am primit-o de la Lennox. Dumnezeu să binecuvânteze această experienţă spre trezirea multor suflete pierdute. Cum pot oamenii să se îndoiască de existenţa literală a unui iad ce arde? Avem Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, şi multe alte experienţe ca cea a domnului Lennox, care ne învaţă că exista un iad literal. Bărbaţi şi femei, opriţi-vă! Priviţi lucrurile în faţă! Viaţa voastră este înregistrată. Dumnezeu vrea să vă salveze şi să vă ierte dacă recunoaşteţi că sunteţi păcătoşi. Singura cale de salvare este să fi curăţat de păcat, primind sângele lui Isus Hristos ca jertfă pentru păcatele tale. Când primeşti iertarea de la Dumnezeu, El îţi dă pace şi odihnă în inimă. Poţi fi liber- liber în această viaţă, dar cu atât mai mult liber să te bucuri de cer, în loc să suferi nu doar patruzeci şi opt de ore, ci o veşnicie în iad.

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" Ioan 3.16

clickbible.org